

Esküvő

[2013. július]

Fejemre tették a fátylat,
dobbantok két lábbal
szép sorban,
egyik láb
másik láb,
fejemre
két kézzel szórják
az áldást, pálinkát
öntenek szájamba,
mindenki kortyol
és sírnak, egymás után.
Oldozd el, istenem, a fűzöt!
Szorítja hátamat,
két kézzel kaparom
a csokrom,
véres lett, fáj
a kezem, vigyenek
el innen, el innen,
kezdődjön már.
Áll az idő,
nem mozdul egy könny sem
apám arcán,
sikítanak az asszonyok,
félek a szájuktól,
elvisznek, innen ma elvisznek,
sikítják.
Nytott szájukba nézve
látni minden tömött fogat,
s pont olyan a sikító asszonyok
lehelete, mint a napok óta
nem szellőztetett szoba.

Elvisznek, elvisznek!
Apám arcára
ráverték szögekkel
a könnyeket.
Csak egy hang
szakadna már fel
a torkán,
legalább!
Anyám arcát ellepi a szégyen,
a magány: fiam, mi lesz velem
nélküled? Hullik minden oldalról
a csirketoll, libatoll,
nem tudok kítapogatni
egyetlen gombot sem
a ruhámon,
Levegőt! Levegőt!,
szögekkel mellemben,
nem is lépkedhetnék
könnyebben.
Körbetáncolnak,
most kéne nevetnem.
Csak egy szó szakadna
fel apám torkából!
Remeg az arcom,
minden korty pálinkával
visszacúszik a szó
apám torkán.
Elvisznek! Elvisznek!
Sikítanak az öregasszonyok.
Mintha egyetértésben temetnének
engem. – A lányságod oda!
Csak vinnének már.

Nem látok,
nem látom a lábaimat,
nem emlékszem, milyen
cipőt adott rám
ma reggel anyám,
míg a tükörben
néztem az orromat,
mosolygtam,
kipróbáltam minden,
a mai napra készített mosolyt.
Egyik sem illett rám.
A ruhám, istenem, a ruhám
olyan szűk,
csak vinnének már!
Az oltárnál a pap
saját szavaiba harap
ahogy a jóisten...
rendeltetett...
könyöröggünk...
tedd ide a kezed...
A trombitába törölközőt nyomtak,
apám leitatta a másik két cigányt,
félrehúzódva zenélnek,
a trombitás nem talál fogást.
Nem megy le egy falat
sem a torkomon, olyan szűk
a nyelőcsövem is,
fűzöt húztak rá.
Mintha még mindig
repülne
minden oldalon a
csirketoll, libatoll,
nem látom a lábamat.
Vigye már az ördög
az éjszakámat!
Mi lesz, ha elhallgat a zenekar?

Közelről a fátyol pont olyan,
mint mikor
az ember
egészen közel hajol
a szűnyoghálóhoz.

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Terék Anna

Látó Szépirodalmi Folyóirat